

[Jørgen Jørgensen.]

parti, tjener noget reelt formål, og jeg kan ikke tilråde, at tinget stemmer for det kommunistiske forslag til beslutning.

Viggo Starcke: Det er sandsynligt, at den generation, som lever nu, i løbet af de kommende 10 år vil se verdens skæbne afgjort for et meget langt tidsrum. Det er faktisk sådan, at verden er gået i to stykker, som væsentlig domineres af Sovjetrusland og De Forenede Stater. Der er mange mennesker, som efterhånden er ved at blive revet ud af den illusion, at vi lever ved slutningen af den anden verdenskrig. Det er ved at gå op for dem, at vi snarere lever ved begyndelsen af den tredje verdenskrig, og alle de sunde og stærke kræfter, som sættes ind på at undgå, at den tredje verdenskrig bliver en realitet, må ikke blive trætte på nogen måde.

Alle de ting, som i dag har været diskuteret i det høje ting, skal jeg ikke repetere. Spørgsmålet om suveræniteten og dens begrænsning, spørgsmålet om vetorettens betydning og spørgsmålet om kontrollens effektivitet tror jeg, at der stort set hersker fuldstændig enighed om i det høje ting, måske med undtagelse af et enkelt parti. Men når folketinget er blevet stillet overfor det foreliggende forslag fra de ærede medlemmer hr. Aksel Larsen og hans tilhængere, så skylder man ærligt og oprigtigt at give et svar på, hvorfor man ikke tilslutter sig et forslag, som ser så yndigt og tilløkkende ud.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen kunne ikke rigtigt forstå, hvad det skulle kunne skade, at Danmark tiltrådte dette forslag og prøvede at føre det ud i livet. Jeg vil dertil sige: jo, det kan skade, for det ærede medlems anseelse og prestige har efterhånden lidt meget betydelige knæk, så at der i dag er få mennesker, der nærer tillid til ham og hans tilhængere, udenfor hans eget parti, simpelthen fordi der hersker en meget stor usikkerhed om, hvis interesser det er, han varetager. Atter i dag har vi hørt ham her fra denne talerstol mistænkeliggøre Danmarks fredsvilje. Dette er ikke i Danmarks interesse, dette er ikke i den danske rigsdags interesse, og dette er en af grundene til, at man nødigt vil være i samme båd og endda kun med overvindelse vil være i samme stue som det ærede medlem. Det ærede medlem er jo tilhænger af en bevægelse, som i hele sin åbenhjertige ideologi tilstræber verdensherredømmet. Det er jo sådan, og det har man lov til friskt og frimodigt at være tilhænger af, men så kan man ikke forlange, at man også skal blive taget

alvorligt, når man kommer spadserende med fredssenglen i hånden, da det måske viser sig, at det kun er en lille vatengel.

Den alvorlige situation, som har spaltet verden i vest og øst, disse ideologier, som vi har: mod vest liberalisme, mod øst kommunisme, mod vest privatkapitalisme, mod øst statskapitalisme, mod vest privatmonopol, mod øst statsmonopol og så mod vest en angelsaksisk imperialisme og mod øst en russisk imperialisme, indebærer en så kolossal fare i øjeblikket, at alle bestræbelser for at pacificere de to hidtil uforenelige størrelser må fremmes, og efter vort skøn bør de fremmes af al magt indenfor De Forenede Nationer. De Forenede Nationer må prøve igen og igen at begrænse vetorettens destruktive indflydelse på beslutninger og handlekraft, søge at skabe en begrænsning af de enkelte staters suverænitæt med hensyn til krigshandlinger.

Jeg kunne meget godt tænke mig, at den danske regering gang på gang førte disse ønsker frem, gerne i form af et skandinavisk initiativ, til skabelse af det, som faktisk tiltrænges, en forbundsøverstæt med retshåndhævende myndighed og tilstrækkelige magtmidler. Om dette kan udvikles indenfor De Forenede Nationer eller den nordatlantiske pakt eller andre organisationsformer af samme slags, har jeg ikke tilstrækkelig indsigt til at kunne dømme om, men jeg ved blot, at det er et ønske, som næres af praktisk talt alle mennesker i Europa.

Jeg synes blot, der er en ting, jeg gerne vil have lov til at sige, og det er dette, at den mistro, der hersker mellem stormagtsgrupperne, er måske begrundet fra begge sider, forsåvidt som ingen af de to grupper faktisk har kunnet gøre menneskene lykkelige. Hvis det gamle højre, den gammeldags konservatisme, med dens store godsejere, grever, baroner, biskopper og generaler havde kunnet gøre menneskene lykkelige, ville borgerskabets og bondestandens liberalisme aldrig nogensinde have haft en chance. Liberalismen fik sin chance, og hvis den havde kunnet gøre menneskene lykkelige, ville socialdemokratiet og fagforeningsbevægelsen aldrig have haft sin chance. Hvis socialdemokratiet og fagforeningsbevægelsen havde kunnet gøre menneskene lykkelige, ville kommunismen aldrig have haft sin chance, og hvis kommunismen i de egne af verden, hvor den har haft mulighed for at vise, hvad den duer til, havde været i stand til at løse det sociale spørgsmål og gøre menneskene lykkelige, ville kommunismen i dette land sandsyn-